

HOST

PETRA DVOŘÁKOVÁ

Julie

mezi slovy

PETRA DVOŘÁKOVÁ

Julie

mezi slovy

Brno 2013

MÉ MILOVANÉ EMĚ,
PROTOŽE KAŽDÉ DÍTĚ MÁ DOSTAT DĚTSKOU KNÍŽKU,

SABINĚ A JULII,
ABY VĚDĚLY, ŽE TU PRO NĚ VŽDYCKY BUDU,

MÝM NEJDRAŽŠÍM SYNŮM,
VÍTKOVI A DOMINIKOVI,

A PAMÁTCE LUKÁŠE.

Vychází s podporou Ministerstva kultury ČR

© Petra Dvořáková, 2013

Illustrations © Katarina Gasko, 2013

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2013

Foto © Roman Franc, 2013

ISBN 978-80-7294-966-3

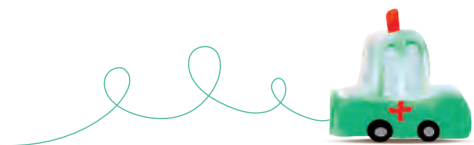
Obsah

Sen	13
Zakletá maminka	15
Zvlčelá Ela	18
Krabice na útěku	21
Těžké hospodaření	24
Kdo se hádá víc	26
Julie, hop!	28
Teta	31
Dospělí	33
Průšvih	35
Strom, co snáší olivy	38
Nejzvědavější tamarín	40
Posledňáci	43
Schovávačka na netu	45
Hlááávu nééé!	48
Nejtajnější povídání	50
Chlupatice	52
Kdo se má líp?	55
Vofuky	57
Hrníčkové čarování	60
Písmenková kaše	62
Zakázaná slova	64

Sebezápor	66
Pusinka pro Elu	68
V kostele	70
Bez kedlubny	72
Lepší lidi	75
Značkový pes	78
Kadeřnice pro babičku	81
Zlobivé telefony	82
Zabalit tašky!	84
Počůrávání	86
Dentální hygiena	88
Ariel	91
Miminkaření	93
Zahrádka v tašce	96
Co napsat Ježíškovi	99
Dárková pátračka	103
Co nejde slepit	106
Hladce, obrace	107
Mýdlová past	109
Když stůně srdíčko	111
Nebezpečný hrb	114
Největší náprava	116
Vánoce	118
Za hvězdou	121

Sen

Dneska se mi zase zdálo o Praze. Venku sněží, jdeme s maminkou do nákupního centra, do obchodu s hračkami. Máma mně a Ele zkouší růžová motýlí křídla, jako mají víly z knížek, co jsou doma v poličce. Ptá se paní prodavačky, jestli je to správná velikost pro desetileté dítě a jestli by Ela neměla mít o číslo menší, když je o celé dva roky mladší než já. Nakonec najdeme ta správná, obě si je s Elou navlékneme a lítáme sem a tam po obchodě. Potom proklouznu dveřmi a letím do vestibulu. Vznáším se vysoko, nad lidmi, doletím až ke všem těm nápisům a cedulím, co visí nad výlohami. Zkouším je číst, ale nejde mi to, protože v mých snech není čtení vůbec jednoduché. Rozhodně ne tak jednoduché jako ve skutečnosti. V opravdické knížce totiž slova stojí pěkně na místě, ani se nehnu. Zato ve snech jsou jako živá. Poskakují si sem a tam, klidně si vymění místo ve větě nebo se naschvál schovávají. Snažím se je chytit a udržet na místě, abych si je mohla přečíst. Jde to ale ztuha, protože jich je tolik, že než přitisknu jedno, další dvě mi uskočí. Potom zahlídnu dole pod sebou tátu, jak na mě volá a mává, ať letím k němu. Bez zaváhání se střemhlav vrhám přímo do jeho náruče a žaluji na neposlušné nápisy.

„Julie, Juli, vstávej,“ někdo se mnou třese.

Je to táta. Rychle si uvědomím, že už nejsem v nákupním centru a že nebydlím s maminkou v Praze, ale tady na vesnici,

v kuchyni cinká s hrnečky teta a já budu za chvíli muset do školy.

„Zase jsem měla slovíčkový sen,“ zahlásím a šplhám tátovi na klín.

Zkouším přečíst nápis na knize, kterou odložil vedle sebe na postel: *Strategie finančních transakcí*. Pro jistotu nenápadně mrknu, jestli se písmenka nehýbou, ale stojí jak přibitá. Jenže i když se slova na tátově knize ani nehnou, vůbec jim nerozumím. Napadá mě, že se slovy je vždycky potíž. Ve snu nebo ve skutečnosti. A to, i když znáte úplně celou abecedu a umíte číst tak dobře jako já.

Zakletá maminka

Maminka s námi už druhý rok nebydlí. Odstěhovala se od nás, protože je zakletá. To ty neposlušné nápisy na lahvičkách z obchoďáku!

„Tam ne,“ tahala jsem ji za ruku, kdykoli jsme mířily k regálům s lahvemi.

Jenže jak mamince vysvětlit, že slova a písmena si někdy dělají, co se jim zachce? A že se klidně schovávají. Jako třeba na těch lahvích. Určitě tam někde muselo být napsáno, že kdo z nich bude pít, bude zakletý. Ale jakmile jsme přišly, písmena šup pryč. A tak je maminka kupovala stále častěji.

„Je to moje věc,“ odsekávala tatínkovi, kdykoli se zlobil, že by neměla tolik pít.

A stejně mi některé věci vrtají hlavou. Třeba když šla do nemocnice. Táta říkal, že ji bolí noha a bude si ji tam léčit. Ale já moc dobře viděla, že ji vede do budovy s nápisem PSYCHIATRICKÁ KLINIKA.

„To je nemocnice pro lidi, kteří jsou moc smutní a vůbec ničím je nerozesměješ. Anebo pro ty, co vidí věci, které vůbec neexistují,“ odpovídala mi paní učitelka, u které jsem o přestávce vyzvíдалa.

„Třeba mozkomory?“ zkoumala jsem.